

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

614.441

Hely

Idő

1913

Személy

Helyszám

Szerző (sz. t.)

Cím

Forrás:

Bp.

1913. VII/25

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Nincs kórház!

*

Éjjeli tizenkét óra felé jár az idő. Bejön a szerkesztőségbe egy elvtárs. Dult arcáról lerí a megdöbbenés és a fölháborodás. A sietéstől kissé lihegve mondja:

— Tessék eljönni a Kun-utcai dologkórház elé. Egy beteg asszony fekszik ott a kövezeten. A mentők vitték oda, de a kórházban nem volt már hely, letették tehát az utcára és most ott fetreng nagy kinok közepette...

Az eset kissé szokatlanul hangzott. Siettem a helyszínére, amely nem messze van a Tisza Kálmán-tértől. A dologkórház csöndes, elhagyott kis utcában áll. Nagy, kopott sárga ház, előtte négy-öt ember álldogál. Egy rendőr is van köztük meg egy egyenruhás portás. A mentőkről beszélgetnek, a mentőket szidják.

A kapu alatt megtalálom az otthagytott asszonyt. Széken ül. Két hatalmas mankója a falhoz van támasztva. Hobst Rozália a neve. A pozsonymegyei Vezekény községből jött föl hajón Budapestre. Hassipolyban szenved. Pete-

fészekgyulladás miatt fölmetszették a hasát és a sebe még nem gyógyult be.

— Itt szerettem volna gyógykezeltetni a bajom — mondja az asszony elhaló, halk hangon.

— Valami kis szállodába akartam menni, de összeestem. Az eszméletemet is elvesztettem. Valaki mentőket hívott, úgy kerültem ide. A kórházba nem akartak fölvenni, mire a mentők otthagytak a földön. Jaj, jaj, mi lesz velem?...

A 743. számú rendőr szokatlan nagy részvétellel van az asszony iránt. Ő maga mondja:

— Hallatlan, amit ezek a mentők csinálnak. Idehozták ezt a szerencsétlen asszonyt s ahe-

lyett, hogy továbbvitték volna a Szentistvánba, letették az aszfalra meztelen testtel s aztán nyugodtan elhajtottak az autójukon. Nekem kellett erélyesen beszólnom telefonon, hogy jöjjenek ki érte megegyszer, különben följelentem őket...

A kórházi gondnok is a mentőket hibáztatja:

— Tizenhat betegre van helyünk, de már így is tizennyolc betegünk van. Kettőt pótiágyra, szalmazsákon kellett elhelyezni a folyosón. Már tegnap bejelentettük a mentőknek, hogy több beteget nem vehetünk föl és most mégis idehozták ezt a szegény asszonyt. A doktor ur nagyon dühös volt, mert előbb a Rókusban már jártak a beteggel. Voltak vele a sebészen. Ott egy félóraig vártak az osztályorvosra, aki végre is kijelentette, hogy nincs hely, de még különben is a belgyógyászati osztályba tartozik az asszony. A belgyógyászati osztályban azt mondták nekik, hogy menjenek a női osztályra, ott meg azt mondták, hogy menjenek egy másik kórházba. Több mint egy óra telt el az ide-oda szaladgálással s a vége az lett, hogy itt előttünk letették a kövezetre, még pedig úgy, hogy meztelen testtel került a földre s azután elhajtattak...

Mialatt a beszélgetés folyt, megérkezett a rendőrileg kiharancsolt mentőautó. Tehát kétszeresen fogyasztották a benzint, két órát is foglalkoztattak az ügyvel — a saját hibájukból.

Megkérdem az orvost. Nem akar fölvilágosítást adni:

— Nem mi hagytuk itt a beteget, tessék a központhoz fordulni.

A központban különös magyarázatot adnak:

— A betegről elismerte az ügyeletes kórházi orvos, hogy kórházi ápolást igényel, tehát kö-

telessége is lett volna az emelyezeserői gondoskodni. Miután ezt nem akarta megtenni, kénytelenek voltunk otthagyni a beteget a földön — a kórház felelősségére.

A dologkórházi orvosnak azonban megint más véleménye van:

— Igaz, hogy az asszony sürgős kórházi ápolást igényel, de ez az eset főnnállott már a Rókuskórházban is. A beteget ott sem akarták elfogadni. Miért nem ott tették le az utcára az asszonyt vagy miért nem próbálkoztak meg vele a Szentistván-kórházban, ahol tudunkkal még van hely.

A mentőorvos hosszas tanakodás után kiadta az ápolónak a parancsot:

— Tegyük föl ezt az asszonyt a kocsira s menjünk a Szentistvánba. Ha ott sem lesz hely, letesszük a főkapitányságon. Csináljanak vele, amit akarnak.

Az autó megindul s az ámuló kis csoportból kihallatszik egy elkeseredett munkás hangja:

— Gyorstüzelőágyukra meg hadihajóóriásokra van pénz. Kórházra pedig nincs, mégha az után pusztulnak is el az emberek... (sz. t.)
